

UZASADNIENIE

S. R. został oskarżony o to, że w dniu 22 listopada 2016 roku w Ł. działając ze szczególnym okrucieństwem usiłował zabić należącego do niego psa rasy owczarek niemiecki w ten sposób, że uderzył go szpadlem w głowę, powodując u niego ranę na karku, ranę potylicznej części głowy oraz rozległy krwiak na karku, następnie włożył go w worek sizalowy, który zawiązał sznurkiem, po czym wrzucił go do dołu w ziemi i zasypał ziemią, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pies został odnaleziony przez przechodzącego w pobliżu mężczyznę,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi uznał S. R. za winnego zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 2000 złotych na rzecz Schroniska dla (...) w Ł. przy ul. (...) na cel związany z ochroną zwierząt oraz na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci szpadla z drewnianym trzonkiem i worka sizalowego koloru białego ze sznurkiem. Sąd Rejonowy zasądził również od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem części kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony apelacjami przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcę oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt poprzez nieorzeczenie wobec oskarżonego zakazu posiadania zwierząt, mimo iż nałożenie tego zakazu, w razie skazania za przestępstwo z art. 35 ust. 2 wymienionej ustawy, jest obligatoryjne.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu posiadania zwierząt na okres 1 roku.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Fundacji (...) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych na niekorzyść oskarżonego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego obligatoryjnego zakazu posiadania zwierząt, a także rażącą niewspółmierność kary przez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, pomimo iż okoliczności sprawy przemawiały za wymierzeniem kary surowszej.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec S. R. kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z jednoczesnym orzeczeniem zakazu posiadania zwierząt przez okres 10 lat oraz zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Fundacji (...) kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom S. R. w zakresie, w jakim wskazał, że zakopując psa sądził, że on nie żyje, pomimo iż wyjaśnienia oskarżonego były spójne, konsekwentne i zgodne z logiką zdarzenia. Opisane uchybienie przepisom procedury doprowadzić miało do błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia w ten sposób, że Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego rażąco surową karę pomimo, iż postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, ustabilizowany tryb życia, utrzymywanie i opiekowanie się chorą na nowotwór żoną, dotychczasowa niekaralność, zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, przyznawanie się od samego początku do zarzucanego czynu i złożenie obszernych wyjaśnień w zakresie swojego sprawstwa oraz szczerzy żal i skrucha uzasadniają przyjęcie, że dla osiągnięcia celów postępowania wystarczające będzie wymierzenie wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego podniósł dodatkowo zarzut obrazy przepisu prawa materialnego poprzez zakwalifikowanie zachowania oskarżonego z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie zwierząt, w sytuacji gdy zachowanie oskarżonego nie polegało na działaniu ze szczególnym okrucieństwem, w związku z powyższym powinno zostać zakwalifikowane z art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu przestępstwa na art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt oraz warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie dotyczącym nieorzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt były zasadne. Zgodnie z treścią przepisu art. 35 ust. 3 a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 lub 1a sąd może orzec, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd orzeka tytułem środka karnego zakaz posiadania zwierząt od roku do lat 10, zakaz orzeka się w latach. Zatem przypisanie oskarżonemu przez Sąd Rejonowy popełnienia przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt obligowało do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt.

Mając na uwadze powyższe konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku w przedmiotowym zakresie i orzeczenie wobec oskarżonego wskazanego wyżej środka karnego na okres 4 lat. Określając okres zakazu Sąd Okręgowy miał na uwadze te same okoliczności łagodzące i obciążające, które słusznie przywołał Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności, tj. z jednej strony uprzednią niekaralność oskarżonego, przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i żalu, zaś z drugiej strony drastyczny charakter zachowania oskarżonego, dopuszczenie się przestępstwa na szkodę psa, który był w posiadaniu oskarżonego od długiego czasu i który był bardzo związany z oskarżonym.

Orzeczenie zakazu posiadania psów wzmocni wychowawcze i zapobiegawcze oddziaływanie kary pozbawienia wolności powstrzymując oskarżonego przed podobnymi zachowaniami w przyszłości.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił jednocześnie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie wnioskującym o wymierzenie oskarżonemu surowszej kary pozbawienia wolności oraz apelacji obrońcy w zakresie wnioskującym o zmianę kwalifikacji prawnej na art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt i warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się do zarzutu apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wskazać należy, że wymierzonej oskarżonemu kary 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco niewspółmiernie łagodną, co skutkowałoby koniecznością jej zaostrzenia.

Sąd Rejonowy szczegółowo przywołał i wnikliwie rozważył okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Nie bez znaczenia dla oceny sprawiedliwości i adekwatności kary pozostaje także kwestia wieku oskarżonego, który ma 64 lata i dotychczas nie był karany. Dla osiągnięcia celów kary nie jest zatem konieczne orzekanie wobec niego długoterminowej kary pozbawienia wolności. Kara w rozmiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy stanowi właściwą reakcję na popełnione przez oskarżonego przestępstwo ukazując oskarżonemu naganność jego zachowania jak również spełnia cele w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Nie można było jednocześnie podzielić zarzutów apelacji obrońcy, iż zachowanie oskarżonego nie spełniało kryterium „szczególnego okrucieństwa”, o którym jest mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt. Należy wskazać, iż przypisanego przestępstwa oskarżony dopuścił się wobec psa wychowywanego od kilkunastu lat, darzącego oskarżonego nieograniczonym zaufaniem. Uderzając psa co najmniej dwukrotnie szpadlem w głowę, o czym świadczyły obrażenia psa i zakopując go w ziemi bez upewnienia się czy pies nie żyje oskarżony spowodował dla

zwierzęcia dodatkowe cierpienia. Zachowania oskarżonego nie można było zatem zakwalifikować inaczej, niż działanie ze szczególnym okrucieństwem, o którym mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.

Nie był trafny zarzut apelacji obrońcy, iż Sąd Rejonowy dowolnie ustalił stan świadomości oskarżonego co do skutecznego zabicia psa. Oskarżony w żaden sposób nie upewnił się czy zadane psu uderzenia szpadlem były śmiertelne, w związku z czym co najmniej godził się z możliwością taką, że zakopuje w ziemi jeszcze żywe zwierzę.

Drastyczny charakter zachowania oskarżonego, popełnienie przestępstwa na szkodę wychowywanego od wielu lat zwierzęcia, niska pobudka towarzysząca działaniu oskarżonego w postaci chęci zaoszczędzenia pieniędzy na eutanazję zwierzęcia stały na przeszkodzie warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Jedynie kara odbywana w warunkach izolacji więziennej może spełnić wobec oskarżonego cele kary. Orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania świadczyłoby o braku realnych konsekwencji wynikających z popełnienia drastycznego w swoim przebiegu przestępstwa.

Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji obrońcy, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania odwoławczego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego - Fundacji (...) 20a, (...)-(...) S. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, ustalając jej wysokość na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

Na rzecz Skarbu Państwa zasądzono od oskarżonego kwotę 140 zł, na którą złożyła się kwota 120 zł tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności, ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) oraz kwota 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie pism sądowych w postępowaniu przed sądem II instancji.